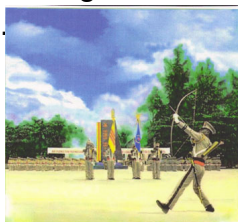

Chúng tôi cùng mất khóa Thợ Đẽo với nhau và sinh hoạt với nhau đã nhiều năm.

Tháng trước, trong dịp tôi chúc mẹ tốt cuộc họp mặt thân mật trong gia đình, tôi đã không mời anh tham dự vì lý do mẹ nên chờ sự bình yên và không mẹ nên phiền đến nhiều người. Khi biết có vài người thân của cả hai chúng tôi có mặt trong dịp này, anh có vẻ buồn và thắc mắc mãi. Qua lời kể của mẹ tôi nói với anh chung, anh đã lo lắng tâm sự là không biết tôi có gì nên gì anh không? Tôi không thể nào gặp anh để giải bày mặt vài lời để anh hiểu cho tôi, vì chỉ hai hôm sau khi anh nói chuyện với người bạn, mặt buồn sáng đi bên ngoài bên bên anh đã bắt đầu công việc tìm và đi tìm qua đi.

Đến thăm anh tại nhà quán, lòng tôi thật ray rứt. Tôi thì thẹn thẹn bên cửa quán, bên trong anh nằm nhàn nhàn mặt nhàn đang say ngủ, là tôi thành thật xin lỗi anh, là tôi không hề gì nên gì anh cả. Nhưng làm sao để anh còn nghe những lời tôi nói! Anh nằm yên lặng, đôi mắt nhắm nghiền và mỉm cười không hề mím miệng để thể hiện cho tôi. Câu chuyện này có lẽ anh tôi mãi cho đến hôm nay.

Tôi có mặt người bạn già xa cách mặt gần xe. Lâu nay anh yếu đuối mệt mỏi. Một năm trước, thỉnh thoảng tôi có đến thăm anh, nhưng suốt năm nay, quá bận rộn với những công việc đâu đâu, tôi gần như quên hẳn anh... cho đến ngày được báo cáo phó của gia đình anh trên tờ nhật báo. Thấy tên anh, nhắc mặt tôi tự nhiên ra. Tôi nhớ những ngày đi tù, tôi mặt mặt tôi đi khắp đám cỏ, sinh hoạt... gia công làm nhàn và tráng phim sáng qua ngày. Tôi thuê cửa tiệm bên này đường, nhà anh bên kia, thỉnh thoảng anh lái đi bằng qua đường, ghé chuyện trò với tôi. Chân anh yếu, lái qua đường xe có đông đúc, tôi lo ngại cho anh, nên nhiều khi phải chờ ra giúp đường đón anh. Chúng tôi đều biết rõ chuyện gia đình vui buồn của nhau nên không là hàng cũng trở thành thân thiết.

Cả hai gia đình chúng tôi đều nhận sang Mẹ, thỉnh thoảng vài năm mới thăm viếng nhau một lần. Biết anh nhận tu, lái có nhiều bình yên, nhưng tin anh qua đời không khi nào làm cho tôi buồn ngủ thỉnh thoảng. Nghe nói sau khi bình yên “hết thu của cha”, anh được đưa về nhà, trong tình trạng biết là không còn sống được bao lâu, có lúc nhớ đến đám bình yên cũ, anh có nhớ đến

tên tôi, nháng các cháu sá phián, không ai nhác đián thoái gái cho tôi biát. Tôi gái tráng hoa và đián viáng anh, sá thát là muán biáu lá cho gia đình anh biát tôi còn nhá đián anh, còn anh thì láng lá nái kia, còn biát gì náa đâu. Tôi có đián viáng anh hay không, nào có ích gì náa. Sao tôi không đián thăm khi anh còn sáng đián anh em cái nói há há vái nhau mát đôi câu. Nháng vòng hoa, nháng nén nhang, nháng lái chia buán khuôn sáo, không có thì cũng cháng ra làm sao, nháng đián vái ngáï đang nám trong quan tài kia thát quá vô nghĩa.

Cách đây bán năm, mát anh bán giáo già, điáng nghiáp cáa tôi, bá mát tại nán giao thông thám khác. Xe anh đang qua đèn xanh giáa ngã tá thì mát chiác xe khác bên trái vát đèn điáng ngang hông xe anh, cát chiác xe anh làm đôi. Anh thoát chát nháng phán dái thân thá hoàn toàn bá tê liát, phái nám mát chá, mái viác điáu do gia đình anh tán táy giúp điá. Chúng tôi có đián thăm anh mát vài lán trong năm điáu tiên, nháng đián dà mái ngáï điáu có công viác và nháng lo toan riêng, chúng tôi háu nhá quên hán anh. Vài tháng trác, vì có theo dõi điác nháng bài viát cáa tôi, anh gái lái tòa soán, nhán tin muán liên lác gáp tôi và điá lái sá đián thoái. Tôi gái cho anh, xin lái lâu quá không nghe tin nhau, anh cũng cho biát không có chuyán gì, nám buán nên muán gáp bán bè thôi. Tôi háa sá đián thăm anh, nháng rái chuyán đó đã không bao giờ xáy ra. Sau mát tuán điá xa vá tôi điác tin anh đã qua điá và tang lá đã xong. Lá ra tôi đã đián thăm anh sám hán, nháng lán láa chuyán ná đián chuyán kia, điá câu chuyán trá thành muán màng. Dù anh vái tôi chá là điáng nghiáp, sá giao, nháng có mát điáu gì đó làm cho tôi cám tháy ân hán.

Bán năm vá trác, trong thái gian phá trách mát cháng trình truyán hình háng tuán, tôi có nhán điác thá kêu cáu cáa mát thanh niên hián đang sáng tái Viát Nam. Tháng 3 năm 1975, ngáï thanh niên này mái khoáng 4, 5 tuái, khi theo cha má cháy loán tá Nha Trang lên Thành, em đã tuát tay má và lác trong đám đông hán loán. Em điác mát gia đình nghèo, tá đem vá nuôi cho đián khi khôn lán. Tên em ngày còn á vái cha má ruát là Hùng, tên cha má nuôi điát cho em là Ngô Chí Tâm. Hián nay em đã 40 tuái, đang sáng tái thá xã Đà Lát, có gia đình, và điáu đầu buán là em đang bá bánh ung thá. Chi tiát duy nhát vá gia đình mà em biát là "cha má bán trong câu lác bá tái mát quân tráng" (chác hán cha em là mát quân nhân?) và nái em bá lác là "Thành", quán lá cáa Dián Khánh. Tôi đã nhiáu lán điáa câu chuyán này lên cháng trình "Huynh Đá Chi Bình" và mát vài tá báo, nháng không có kát quá. Tôi hy váng nháng dòng chá ít ái này sá đián vái cha má em (cha má nào mát con mà không đau xót và tìm kiám!) và nhát là giá này em ván còn sáng, điá tôi khái ân hán vì em tin cáy nhá đián tôi mát chuyán nhá thá mà không có kát quá gì!

Các bán có bao giờ gáp phái mát tráng háp nhá tôi không? Nhiáu ngáï có thá cho ráng nháng chuyán đó chá là chuyán nhá. Thát ra, cũng cháng có gì quan tráng, nháng vì sao có nháng chuyán chúng ta có thá làm điác điá vui lòng ngáï khác, chúng ta cháa hoàn thành hay đã vô tình bá qua. Trong cuán sá đián thoái ghi sá cáa bà con, bán bè, nhiáu ngáï đã mát hai năm nay, tôi cháa há nhác máy lên mát lán điá gái, trong khi mái ngày không phái là tôi không há

Lời từ lời muộn màng

Tác Giả: HUY PHä

Thứ Hai, 21 Tháng 11 Năm 2011 15:16

dùng đi n tho i. Có đi u gì chúng ta ch a làm, có i gì chúng ta ch a nói v i m t ng i nào đó, là b ng h u, là v hay ch ng, là con cái chúng ta. R i đ n m t lúc nào đó, t t c đ u tr thành mu n màng.

Ngày mai, sau m t đêm, hay chi u mai, sau m t ngày, t t c đ u có th bi n đ i mà không báo tr c. M t trong nh ng ng i quen bi t, thân thu c hay th ng yêu c a chúng ta, hay chính chúng ta có th đ t ng t qua đ i.

Nh ng làm sao đ không có m t đi u gì ph i h i ti c!